

COMMENTARIUS

IN

EPISTOLAS CATHOLICAS.

ARGUMENTUM.

Septem sequentes Epistolæ, nimirum una S. Jacobi, duæ S. Petri, tres S. Joannis, una S. Judæ, vocantur Catholicæ. Cujus epitheti varii varias dant causas. Vera et genuina est nimirum catholicæ hæ Christianæ sunt et orthodoxæ, non hæreticæ. Quis enim hoc negat aut nescit? Simili enim ratione Epistolæ S. Augustini, Basilii, Hieronymi, Nazianzeni, Cypriani, Bernardi, etc., vocandæ essent Catholicæ. Catholicum ergo hic non opponitur erroneo, sed privato et particulari, idemque est quod universale et commune. *q. d.* Epistolæ hæ non sunt particulares et privatae, v. g. ad amicum; nec tractant particularia negotia, ut faciunt Epistolæ Ciceronis et aliorum quæ inde *Familiares* vocantur; sed sunt universales et œcumenicæ, tractantque res omnibus Catholicis et fidelibus communes: unde per eos ubique terrarum spargendæ, recitandæ, crebroque legendæ et relegendæ sunt (1).

Similes, imo eadem fuere Epistolæ encyclicæ, sive circulares, quas Episcopi de rebus gravibus et publicis, v. g. de persecutione et martyriis, scribebant et mittebant ad omnes Ecclesias totius orbis, communis fidei et ædificationis causa, ut talibus exemplis et monitis fideles ubique ad constantiam animarent: unde et publice in Ecclesiis legebantur. Tales sunt encyclicæ S. Clementis, Theophili Alexandrini, S. Ignatii, S. Polycarpi, etc. Sicuti enim Judæi et hostes Ecclesiæ mittebant litteras contra Christianos et Christianam fidem per totum orbem, ut eam cunctis exosam redderent, teste S. Hieronymo præfat. *in Epist. S. Pauli*: sic ex adverso Apostoli et Episcopi mittebant encyclicas, id est orbiculares, ad fideles totius mundi, ut eos in fide et virtute confirmarent. Hinc Apollonius apud Eusebium, lib. V, cap. xvii, de Themisonte ait: «Audebat, Apostolum imitando, Catholicam ad omnes Ecclesias Epistolam contexere.» Idem Eusebius ait Diony-

(1) Ad objectionem, quod secunda et tertia Joannis Epistola singulis personis inscriptæ sint, respondent, eas, qui epistolis illis Apostolicis nomen *Catholicarum* primi imposuerunt, secundam et tertiam Joannis non recepisse.

sium, Corinthiorum Episcopum, Catholicas ad Ecclesias scripsisse Epistolæ Catholicas, id est, universales et encyclicas, sive circulares. *Catholicum* enim vox Græca est (composita ex *κατά*, id est *iuxta*, secundum, per, propter, circa, et *ἅμα*, id est *totum*, commune, universum) significans commune, generale et universale. Sic et *καθολικὴ* *ἐκκλησία* vocatur ab Hermogene. Catholicum ergo est, quod circa omnia versatur. Inde Medici vocant *Catholicum* pharmacum, quod omnibus simul humoribus vacuandis utile est. Inde præcepta universalialia, vel perpetua vocantur *Catholica*, ait Quintilianus, lib II, cap. xiii.

Inde fides et Ecclesia vocatur Catholica, estque hæc ejus nota et indicium præcipuum, quod scilicet ipsa sit universalis, omnium nimirum gentium, locorum et temporum; cum hæreses particularium sint personarum, regionum et ætatum, suis limitibus et angulis circumscriptæ. Audi S. Augustinum, epist. 110 *ad Severinum*: «Ipsa est Ecclesia Catholica; unde *καθολικὴ* græce appellatur, quod per totum orbem terrarum diffunditur. Hanc ignorare nulli licet; ideo secundum verbum Domini nostri Jesu Christi abscondi non potest.» Idem Augustinus *Contra Epistolam fundamenti*, cap. iv: «In Ecclesiæ Catholicæ gremio me justissime tenet consensus populorum atque gentium; tenet auctoritas miraculis inchoata, spe nutrita, charitate aucta, velut stæ firmata. Tenet ab ipsa Sede Petri apostoli, cui pascebas oves suas post resurrectionem Dominus commendavit, usque ad presentem Episcopatum successio sacerdotum. Tenet postremo ipsum Catholicæ nomen, quod non sine causa inter tam multas hæreses, sic ista Ecclesia sola obtinuit, ut cum omnes hæretici se Catholicos dici velint, querenti tamen peregrino alicui, ubi ad Catholicam conveniatur, nullus hæreticorum vel Basilicam suam, vel domum audeat ostendere.» Venerabilis Bedæ in *Canticis*, cap. vi: «Sicut, ait, unus Dominus, una fides, unus baptismus, unus Deus et Pater omnium: ita est una Catholica omnium electorum multitudo per omnia et mundi loca, et tempora sæculi, eidem uni Deo et Patri

FONDO EMETERIO
VALVERDE Y TELLEZ

007590

subjecta. » S. Paclanus, Barcinonensis Episcopus, epist. 1 ad *Sympronium* Novatianum de Catholico nomine: « Christianus, inquit, nihil nomen est, Catholicus vero cognomen; illud me nuncupat, istud ostendit. Hoc probor, inde significor, etc. Catholicus, ubique unum, vel, ut doctiores putant, obedientia omnium nuncupatur, mandatorum scilicet Dei; atque iste Catholicus Christianus est. » S. Hilarius ad Constantium Imperatorem: « Certe, ait, voces exclamantium a tua mansuetudine exaudiri deest: Catholicus sum, nolo esse haereticus; Christianus sum, non Arianus; et melius est mihi in hoc seculo mori, quam alicujus privati potentia dominante castam veritatis virginitatem corrumpere. » Rursum S. Augustinus in *Psal. LXXV*, ad illud, *Jubilare Deo, omnis terra*: « Nemo, ait, jubilet in parte, omnis terra jubilet, Catholica jubilet, Catholica totum tenet. Quicumque partem tenet, et a toto praecisus est, ululare vult, non jubilate. » Praeclare vero Vincentius Lirinensis in auro libello contra profanas heresum novitates: « In ipsa, ait, Catholica Ecclesia magnopere curandum est ut id teneamus, quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum. Hoc est enim vere propriae Catholicum, quod ipsa vis nominis ratioque declarat, quae omnia vere universaliter comprehendit. Sed hoc ita demum fit, si sequamur universitatem, antiquitatem, consensionem. Sequimur autem universitatem hoc modo, si haec unam fidem veram esse fateamur, quam tota per orbem confitetur Ecclesia. Antiquitatem vero ita, si ab his nullatenus sensibus recedamus, quos sanctos majores ac patres nostros celebrasse manifestum est. Consensionem quoque istidem, si in ipsa vetustate omnium, vel certe pene omnium sacerdotum patrum et magistrorum definitiones sententiasque sectemur (1). »

Hanc Catholicam fidem, legem, Ecclesiam describunt, et Catholicis ubique locorum et temporum demonstrant et commendant haec epistolae; idcirco Catholicae nuncupantur. Unde eandem quoque Canonicam cognominantur, quia scilicet fidelibus

(1) Censet Hug. *Einteitung in d. Neu Testam.*, part. II, pag. 454 seq., *Catholicas* appellari haec epistolae, quia ea, secundum Evangelia, Apostolorum Actus Paulinasque Epistolas, reliquam novi Testamenti partem *universae* complectuntur. Novum enim Testamentum, ait, in tres partes primitus distribuebatur, quarum prima Evangelis et Actibus, secunda D. Pauli Epistolis, tertia ceterorum Apostolorum scriptis constabat. Istam opinionem minime probat D. Glaire, *Introduction aux livres de l'Anc. et du Nouv. Testament*, tom. VI, pag. 233. Haec ita improbabilis est Nosselli sententia, principia hoc nomen proprium fuisse primae Petri et Joannis Epistolae, quo distinguerentur a ceteris eorundem scriptorum epistolis, quas incerta fide essent; post vero, quam Jacobi etiam et Jude Epistolae in plerisque Ecclesiis publica lectione probatae fuissent, translatum esse nomen ad universas, quas discernere a Pauli Epistolis vellent Scriptores veteres. Ita epistola *Catholica* esset *legitima*, omniumque consensus probata.

Apostolicum Canonem, regum, normam et formam recte credendi, et Christiane vivendi prescribunt; et quia Canonicam S. Scripturae veritatisque a Deo revelatae auctoritatem dignitatemque obtinent, uti contra nonnullos olim haec de re, teste Eusebio, lib. III *Histor.*, cap. xxv, dubitantes, definiunt Concilia Laodiense, Carthaginense III, cap. XLVII, Florentinum et Tridentinum, sess. IV. Hinc et a Patribus Catalogum Librorum Canonicorum S. Scripturae recensentibus eidem inscribuntur, ut ab Innocentio I, Gelasio, Origene, Epiphano, Athanasio, Hieronymo, Augustino, Damasceno, et aliis quos citat Bellarminus, lib. I *De Verbo Dei*, cap. XLVIII. Praeclare S. Hieronymus, epist. 403 ad *Paulinum*: « Jacobus, inquit, Petrus, Joannes, Judas septem Epistolas ediderunt, tam mysticas, quam sacras, et breves pariter ac longas: breves in verbis, longas in sententiis; ut rarus sit, qui non in eorum lectione excutiat. »

Nota: Similes, imo eadem saepe sententiae reperuntur in Epistolis Canonicis, quae in Paulinis. Ratio est, quia idem Spiritus per omnes Apostolos loquebatur, et quia omnes eodem aetate isdem populis, eadem de re, fide et virtutibus scripserunt: eadem de causa, quod unus Propheta dicit, dicunt et ceteri, uti in Proemio eorum ostendi. Quare Paulinae Epistolae magnam lucem Canonicis afferunt: Paulus enim uberior est, et uberius mores fidelium sui aevi expressit et correxit. Igitur dogmata et sententiae Pauli antistrophe sunt sententiae S. Petri, Jacobi, Joannis et Jude, uti suis locis ostendam. Vult enim Deus hanc consensus harmoniam, et quasi concertum in Epistolis neque ac in Evangelis existere ad indubitatum veritatis Evangelicae testimonium, ut nemo de ea dubitare possit, dum omnes Apostolos et Evangelistas, locis licet et temporibus disjunctos, idem tamen de ea scribere et constanter asseverare legit, imo conspicit. Epistolae ergo haec continent medullam Evangelii: earum enim scriptores Apostoli fuerunt praecones Christi; unde passim ad verba et dogmata Christi in Evangelis descripta alludunt, imo eadem citant, ac fidelibus in memoriam revocant et inculcant.

Porro S. Judas totus est in fide orthodoxa, S. Joannes in charitate, S. Jacobus in oratione et patientia, S. Petrus in sanctitate Christiana fidelibus commendanda (2). Extant inter opera S. Thomae

(2) Suspicatus est Storrius, *De Catholicarum Epistolarum occasione et consilio*, Petrum et Jacobum scripsisse ad Christianos *exiitantes* minoris Asiae, eo consilio, ut obviam fient abusi doctrinae Paulinae de fide et legis Mosaeicae abrogatione, declararentque suum cum Paulo consensum, necnon ut animos firmentur Christianorum Asiae minoris adversus falsos doctores in his regionibus grassantes. Judam arbitrat, commotum pravorum sollicitationibus, aliquanto post editionem alterius epistolae Petri, sive post mortem Apostoli etiam durantibus, Christianos minoris Asiae ad constantiam in vera doctrina tenentem adducit.

Aquinatis *Comment. in Epistolas Canonicas*; sed haec per errorem ascribi S. Thomae Doctori ~~de~~ ex tantis potuisse; Joannem denique occurrere voluisse Cerinthi errori, per quem vetus pugna contra pietatis studium inter Asiae minoris Christianos recruduerit.

glico, cum sint Thomae Anglici, uti et *Comment. in Genesim, Isaiam, Jeremiam et Apocalypsin*, Joacent Sixtus Senensis et Possevinus in *Biblioth.*, noster Lorinus et alii: licet Bellarmicus et nonnulli alii opinentur ea esse genuina S. Thomae Aquinatis.

IN EPISTOLAM
SANCTI JACOBI

PROEMIUM.

Tria hic præmittenda sunt : *primum*, de auctoritate hujus Epistolæ; *secundum*, de argumento; *tertium*, de auctore.

Quoad *primum*, Lutherus hoc loco, hanc Jacobi Epistolam a Canone sanctæ Scripturæ rescendit, eamque vocat stramineam, aridam et Apostolo indignam. Ratio ejus est, quod ipsa commendans opera bona, advesetur doctrinæ Lutheri docentis, nos sola fide justificari, imo S. Pauli, qui idem docet *Roman.* iii, 28, inquit Lutherus. Lutherum sequitur Brentius, Kemnitius et Centuriatores Magdeburgenses, quin et Erasmus hoc loco asserit, eam non redolere gravitatem Apostolicam.

Verum de fide est, hanc Epistolam esse Canonicam, partemque genuinam S. Scripturarum. Id enim definiunt Concilia paulo ante citata; idem docent Patres citati, adeoque hic est sensus et consensus totius Ecclesiæ, uti multis veterum et recentiorum testimoniis ostendit Judocus Coccius in *Thesouro Catholico*, tom. I, lib. VI, pag. 713. Ad argumentum Lutheri respondet S. Augustinus, lib. *De Fide et operibus*, cap. xiv, ideo S. Jacobum, Petrum et Joannem suas scripsisse Epistolas, ne quis legens Epistolas S. Pauli, præsertim ad Romanos, putaret cum Luthero solam fidem sufficere ad salutem. Explicat ergo Paulum, docentem eum per fidem non excludere, sed includere opera ex fide manantia, sicut arbor non excludit, sed includit fructus, quos proligat et portat. Quocirca Calvinus, lib. III *Instit.*, cap. xvi, § 11 et 12, et Calvinistæ Epistolam S. Jacobi admittunt ut Canonicam. Solum ergo Luthero cum suis videtur straminea, verique talis est, tum quia ut stramen accensum urit et everit stramineam ejus fidem, tum quia ut stramen ignitum comburi, et in æternum comburet blasphemam ejus linguam, qua hanc Epistolam Spiritu Sancto admittit, et diabolo errorum auctori ascribit. Vide Bellarminum, lib. I *De Verbo Dei*, cap. xviii, ubi octo argumenta, que Lutherani huic Epistolæ objiciunt, dissolvit et confutat.

Porro, in collocandis Epistolis Canonicis in Bibliis, non est servatus ordo dignitatis: sic enim præponi debuissent Epistola S. Petri, utpote

Principis Apostolorum; sed temporis. Præponitur ergo cæteris Epistola S. Jacobi, sive quod prius sit scripta, sive quod prius inter Canonicas Scripturas post mortem ejus sit relata. Mortuus est enim Jacobus sex annis ante S. Petrum, et 38 annis ante S. Joannem; S. Jacobus enim obiit anno Christi 63, S. Petrus 69, S. Joannes 101. Vide Chronotaxim. Denique si earum veritatem et auctoritatem spectes, auctoremque primarium, nullus inter eas est ordo; sed omnes sunt pares et æquales. Omnes enim habent veritatem et auctoritatem canonicam, quia omnes dictate sunt Spiritu Sancto.

Quoad *secundum*. Queritur quodnam sit argumentum hujus Epistolæ? Respondeo: Scopus argumentum ejus est, *primo*, animare fideles a constantiam in persecutione, quam patiebantur a Judeis et Gentibus. Hoc enim est ejus exordium: « Omne gaudium existimate, fratres, cum in variis tentationibus incidieritis; » ac deinceps graphice invictæ patientiæ decus et majestatem depingit. *Secundo*, commendare opera bona et exercitium virtutum, præsertim pietatis et charitatis. Quia enim S. Paulus in epist. *ad Romanos* et *ad Galatas*, adeo extollat fidem Christi et depresserat opera legis, ne quis id acceperet et extendere ad opera fidei et charitatis, ideoque otiose in fide et gratia Christi conquiesceret, explicat, docetque opera fidei requiri ad meritum et ad salutem; præsertim quia Simon Magus (quem hoc ævo secutus est Lutherus, Calvinus eorumque asseda) occasione ex Paulo nactus palam docuit non requiri opera ad salutem, solamque fidem sufficere. Audi de eo Irenæum, lib. I, cap. xx: « Docebat, inquit, eos qui in eum et Selenem (uxorem vel meretricem) ejus spem habebant, ut liberos agere que velint; secundum enim ipsius gratiam salvari homines, sed non secundum operas iustas. » Hanc primam primi heresiarchæ (quem mox secutus est Melancthon, Carpoeras, Valentinus, Eunomius, Gnostici alique plurimi) heresim statim in ejus exordio convellere et confutare aggressi sunt Apostoli, puta SS. Petrus, Jacobus et Joannes, tam verbo quam scriptis Epistolis. *Tertio*, quia idem Simon docebat libertatem carnis, æque ac Lutherus, ad

proinde Christianos a lege liberos, libere posse vacare ventri et veneri; solam enim fidem sufficere ad salutem: Jacobus eidem forlitter resistit, docetque contrarium, nimirum concupiscentiarum mortificationem, continentiam, abstinentiam, modestiam; multis enim laboribus, ærumnis, persecutionibus, et sæpe morte ac martyrio comparandum esse regnum cælorum. Itaque verbis, scriptis et factis, adversus fluxum carnis libertate late fluentem et exundantem, validissimam, opponit aggerem. Simon enim Magus erat Samaritanus, suosque errores spargebat in Samaria, que vicina est Hierosolymæ, eoque eodem derivabat. Debit itaque ex officio pastorali S. Jacobus, quasi Hierosolymæ et Judææ Episcopus, ei, quasi gregis sui lupus, palam omni conatu sese opponere. Fuit ergo ipse vere Jacobus, id est, pastor fidelium, supplantator infidelium. Hinc ejus Epistola est Catholica fidei vitæque canon et regula. Inter alia enim docet: *primo*, omne malum a nobis oriri, omne bonum a Deo Patre luminum, ideoque illud ab eo postulandum; *secundo*, sapientiam Christianam distinguit a mundana; *tertio*, mundum adversari Christo, et Christum mundo; *quarto*, mortificandam esse animi cupiditates; *quinto*, vanam et inanem esse ambitionem et prosperitatem hujus vitæ; *sexto*, Deum fore scelerum et sceleratorum judicem et vindicem, ideoque cavendam personarum acceptionem et contemptum pauperum; *septimo*, ambiendam esse amicitiam Dei, sæculi vero fugiendam; *octavo*, vilandam esse anxiam sollicitudinem de rebus futuris, et quiescendum in paterna Dei cura et providentia. *Quarto*, illustra omnium virtutum dat documenta, præsertim fidei, spei, religionis, mansuetudinis, simplicitatis et candoris, beneficentiae et curæ pauperum, silentii et frenandæ iræ ac lingue, mutæ charitatis et benevolentiae; fugiendam esse avaritiam et juramentum, in tribulatione patienter expectandum esse Dei adventum. *Quinto*, sancti sacram unctionem infirmorum, item precandi et psallendi studium, insuper sacram exomologesin. Denique: « Qui convertit, inquit, fecerit peccatorem ab errore via suæ, salvabit animam ejus a morte, et operiet multitudinem peccatorum. » Ex dietis liquet, hanc Epistolam scriptam esse post Epistolam S. Pauli ad Romanos; quam cum ille scripsisset anno Christi 58, sequitur post illum annum hanc scriptam esse a Jacobo, ac consequenter non diu ante mortem et martyrium quod obiit ipse anno Christi 63. Nam, ut ait S. Irenæus, lib. III, cap. I, Apostoli toti intenti erant prædicationi, ideoque sero coeperunt sua dogmata scriptis mandare (1).

Porro videri posset hæc Epistola scripta He-

braice, utpote ab Hebræo Jacobo ad Hebræos per orbem dispersos. Verum communior sententia est, scriptam esse græce, tum quia lingua Græca eo tempore erat communis, etiam Judeis, præsertim dispersis. Unde utebantur ipsi promeritæ Græca versione Septuaginta æque ac Hebræo Bibliorum textu; ideoque Christus et Apostoli, quin et Josephus ac Philo citant Moysen et Prophetas juxta versionem Septuaginta, non juxta Hebræum textum. Tum quia Jacobus hanc Epistolam, etsi primario scripsisset Judeis, secundo tamen scripsit Gentibus, adeoque seculis omnibus: Gentium autem lingua tum latissima patens, erat Græca; tum denique quia S. Athanasius in *Synopsi* scribit Evangelium S. Matthæi a S. Jacobo translatum esse, utique ex Hebræo in Græcum, quasi universali lingua. Ergo eodem videtur S. Jacobus scripsisse suam Epistolam, ut plures eam legere et intelligere possent. Sic S. Petrus, S. Joannes, S. Judas, S. Paulus omnes suas epistolas, excepta ad Hebræos et ad Romanos, scripserunt græce.

Commentati sunt veteres plures in hanc Epistolam. *Primo*, S. Augustinus, sed interdicti hinc ejus Commentarii. Audi eum, lib. II *Retract.* cap. xxxii: « Inter opuscula mea reperi expositionem epistolæ Jacobi Apostoli, quam retractans adverti annotationes potius expositorum quorundam diligentiæ, qui eas in frontibus codicis esse noluerunt. Adjuvant ergo aliquid, nisi quod ipsam epistolam, quam legebamus quando ista dictavi, non diligenter ex Græco habebamus interpretatam. » *Secundo*, Didymus Alexandrinus, præceptor S. Hieronymi, brevem et eruditum scripsit Commentarium in hanc Epistolam et in cæteras Canonicas. Extat is tom. VIII *Biblioth. SS. Patrum*. *Tertio*, extat in hanc Epistolam Catena Græcorum Patrum, scilicet S. Dionysii, Athanasii, Irenæi, Chrysostomi, Nazianzeni, Basilii, Nysseni, Epiphani, Cyrilli, Theodoretii et aliorum, quam Joannes Felicianus in Latinum convertit. *Quarto*, Ven. Beda. *Quinto*, Occumenius. *Sexto*, Thomas, non Aquinas, nec Angelicus (ille enim Lyrano fuit anterior: mortuus est enim anno Domini 1274, Lyrano anno floruit anno 1320). Hic autem Auctori citat Lyrano commentans in epist. I S. Petri, cap. II, vers. 19), sed Angelicus Doctor Anselmo non assimilis, sive acutus, sive doctrinam, sive stylium, sive professionem (fuit enim Ordinis S. Dominicæ) spectes, sed eo posterior: floruit enim anno Domini 1400 teste Sixto Senensi in *Biblioth.* Ex recentioribus scripserunt perperlos passim noti, recentissime et exactissime Balthasar Paes Lusitanus, Franciscus Fœvardentius, Petrus Sevartius, Gregorius Primaticus, qui breviter, sed nervose S. Jacobi sententias per syllogismos stringit et connectit. E Societate nostra P. Alfonsus Salmeron, Benedictus Justinianus, et Joannes Lorinus. Hos omnes sequar,

1) Sepp, opere cui titulus in Gallica versione, *La Vie de N. S. J.-C.*, tom. II, pag. 369, ait S. Jacobi epistolam anno Christi 59 scriptam fuisse.

sed more meo per compendium et mellilegium. Quoad tertium. Queritur quis sit hujus Epistolae auctor? Negat Lutherus et Erasmus esse S. Jacobum; dubitat Cajetanus. Verum Concellia jam citata, æque ac Patres, tolaque Ecclesia ascribit eam S. Jacobo. Quare de fide est eam esse S. Jacobum. Sed dubium est utrius sit. Duo enim inter Apostolos fuerunt Jacobi, unus filius Zebedæi, frater S. Joannis, occisus ab Herode, Actor. cap. XII, 2, patronus Hispanie, qui cognominatur Major. Alter Alphæi, qui frater Domini, Galat. I, 19, et a S. Marco, cap. XV, vers. 40, « Minor » (sive ætate, sive vocatione, ut vult noster Lorinus; sive statura, ut vult Fevardentius; sive quo alio respectu) cognominatur, fuitque primus Episcopus Hierosolymæ. Jacobo Zebedæi hanc Epistolam tribuunt Hispani nonnulli, ut Lucius Dexter in Chronico, ubi asserit S. Jacobum prædicasse Judæis per Hispaniam dispersis, isque hanc scripsisse Epistolam. Adiditque « quæ fuit prima Scriptura novi Testamenti, tanto Apostolo digna. » Item habet versio Arabica et Mozarabæ in Liturgia, ac eorum patriarcha S. Isidorus, lib. De vita et morte Sanctorum, cap. LXXIII, quos citat, quorumque sententiam probabilem esse censet noster Gaspar Sanchez, tract. 3 De Profectione S. Jacobi in Hispaniam, cap. XII. Idem habet Syriaca versio Widmanstadii, quæ hanc Epistolam tribuit S. Jacobo, qui cum S. Petro et S. Joanne interfuit transfigurationis Christi: ille autem fuit Zebedæi, non Alphæi. Idem censet Sixtus III Pontifex, epist. De Malis Doctrinibus, quæ extat tom. V Biblioth. SS. Patrum. Sed, ut bene notat ibidem Doctores Parisienses in ultima editione, Bellarminus, De Scriptur. Eccles., Baronius et alii, Epistola hæc falso ascribitur Sixto III Pontifici (quod nomen multos viros doctos decepit), eum sit Pelagiani eujuspian. Omnia enim tribuit libero arbitrio, et gratiæ nihil; asserit hominem posse vivere sine omni peccato, etiam levissimo. Denique totus scætet erroribus Pelagianorum.

Verum alii passim, et veteres et recentiores, hanc Epistolam tribuunt S. Jacobo Alphæi, primo Hierosolymorum Episcopo. Ita S. Hieronymus in Catalogo Script. Eccles., in Jacobo; Eusebius, lib. II Hist., cap. XXII vel XXIII; S. Augustinus in cap. II Epist. ad Galat.; S. Ambrosius, lib. VII in Luc., cap. IX.

Hic Jacobus fuit frater Judæ et Simonis Apostolorum, ut patet ex epistola Judæ, vers. 4, ac Joseph Justi, qui oppositus fuit S. Mattheo in sæpte Apostolatus, Actor. I, 23; Math. XII, 23. Filius fuit Alphæi, qui alio nomine dictus est Cleophas, et Mariæ, quæ a filio cognominata est Jacobi; a marito, Cleophas: licet nonnulli velint Cleopham fuisse patrem Mariæ, et consequenter avum Jacobi. Quod enim nonnulli distinguunt Jacobum Apostolum ab Episcopo Hierosolymæ, tresque faciunt Jacobos, primum Zebedæi, secundum Alphæi, tertium Episcopum Hierosolymæ, qui fue-

rit auctor hujus Epistolæ, uti faciunt Epiphanius, hæresi 76, Iorothæus in Synopsi, et insinuant S. Chrysostomus, Theodoretus, Theophylactus, et clarius Clemens, lib. II Constit. Apost., cap. LX, refellunt S. Hieronymus, Eusebius, Clemens Alexandrinus, Baronius et alii, et ex his Franciscus Suarez, III part., tom. II, disp. V, sect. 4. Imo Concilium Tridentinum, sess. IV, ubi auctorem hujus Epistolæ asserit esse Jacobum Apostolum, de his plura cap. I, vers. 1.

Porro quia, ut ait S. Ambrosius, lib. II De Virginitate, « primus discendi ardor est nobilitas magistri, » Jacobus hic fuit miræ sanctitatis et sapientiæ. Id patet primo, ex eo, quod vocatus sit frater Domini, tum quia cognatus erat Christi, tum quia Christo simillimus moribus, forma et vultu, teste S. Ignatio, epist. 2 ad Joan., et Origene, lib. I Contra Celsum, ac si Christi frater et gemellus fuisset. Quare hæc esse est Jacobum extima fuisse forma et pulchritudine. Talis enim fuit forma Christi, teste Psalte: « Speciosus forma præ filiis hominum, » Psalm. XLIV, 3. Rursus hinc sequitur, Jacobum Christo, Apostolis et Christianis fuisse percharum. Similitudo enim, æque ac virtus est conciliatrix amoris et amicitie. Adidit Epiphanius, hæresi 70, Jacobum a puero simul cum Christo fuisse educatum. Hinc cognominatus est Justus, ab extima justitia et sanctimonia, teste S. Hieronymo in Galat. I; Eusebio, lib. II Hist., cap. I; Chrysostomo, hom. 5 in Math.; et Antiocho monacho, hom. 72, qui addit, hoc Justus cognomen a singulari justitia illi esse inditum communibus omnium suffragiis. Unde cognominatus est a Græcis Patribus ἀδίκος, id est frater Dei. Hinc et nonnulli dicunt Jacobum instar Joannis Baptiste et Jeremie, sanctificationem fuisse in utero matris. Ita S. Epiphanius, hæresi 29, Hegesippus apud S. Hieronymum in Jacobo, et S. Antoninus, III p., tom. XXXI, cap. VIII, penes quos sit hujus rei fides. Certe mater ejus Maria Jacobi sanctissima, e Jerusalem Verulas in Italianam translata, multis magnisque claris miraculis, ut habet Martyrologium Romanum, die 25 maii, et Chronica Verulensium.

Secundo, sicut Christus fuit minister circumcisionis, ut ait Apostolus Rom. XV, 8, hoc est, solis prædicavit Judæis, tanquam genti fideli, sanctæ et a Deo electæ, cui per Prophetas eundem, tanquam Messiam et Salvatorem promiserat: ita et Jacobus quasi Christi frater, successor et hæres, ex omnibus Apostolis, ab eisdem jussu Christi, teste Eusebio, lib. VII Hist., cap. XIV, in fine, electus et constitutus est sanctæ civitatis, puta Hierosolymæ, Episcopus ac Judæorum Pastor. Unde Hesy chius in oratione quæ extat apud Photium in Biblioth., num. 833, Jacobum vocat novæ Jerusalem summum duocem, sacerdotum principem, Apostolorum verticem, in lampadibus resplendentem, et inter astra maxime illustrem. Porro institutus est Jacobus Episcopus Hi. roso-

lyme a S. Petro, Joanne et Jacobo fratribus: ita Anacletus Pontifex, epist. ad Episcopos Italia; idque postredie necis S. Stephani, ait Beda in Chron., puta die 27 decembris, anno Christi 34, ut scilicet libertate et incerpatione S. Stephani exacerbatos Judæorum animos sua benignitate, modestia et mansuetudine leniret; idque ita præstitit, ut pacifice in ea quasi Episcopus resideret, Ecclesiamque roxeret per 29 annos. Successit ergo Jacobus Christo, quasi frater fratri, ut illi semen suscitaret, quod proinde Christianorum, non Jacobitarum nomen sortiretur. Unde et eidem Christus ad Patrem vadens, filios matris Ecclesiæ commendavit, ait S. Hieronymus in cap. I epist. ad Galat.

Tertio, S. Epiphanius, hæresi 78, asserit ejus cognomen vulgo fuisse Ophias, id est mutus (perperam aliqui leunt mutus) et presidium; pro quo alii legunt Ophias, ab אפיה ophel, id est arx, turris ocellissima et munitissima: qualis erat illa templi, caput nubibus pene inscensens, cujus videntem verticem intuentes caligabant oculis. Unde hebraice dicta est Ophel, id est caligo, de qua Josephus, lib. II Belli, cap. XVII, et lib. VI, cap. VI, et lib. VII, cap. XII. Et Poeta:

Aspice surgentes obscura in nubila moles,
Templaque silereis invidiosa globis.

Idque primo, quia S. Jacobus orationi addictissimus, in ea quasi in cœlum rapiebatur ad fœrum pleno mentis ascensu. Secundo, quia sua oratione et sanctitate erat quasi arx et presidium, tutans et propugnans totam Ecclesiam totumque Judæorum populum. Hinc ex frequenti et continua oratione non tantum genua habebat callosa, sed et frontem, utpote quam ex profunda humilitate et reverentia terræ affigebat, teste S. Chrysostomo, hom. 5 in Math. Testatur S. Epiphanius, hæresi 78, S. Jacobum urgente magna siccitate elevatam ad cœlum manus, quasi alterum Moysen Deum precatum esse, ac mox pluviam imprecasse.

Quarto, S. Jacobus erat Nazareus: unde vino, carne, animatis omnibus, oleo, balneis, vestibus laneis æterisque deliciis abstinebat. Ita Eusebius, Epiphanius et alii citati. Adidit Epiphanius, hæresi 78, eum semper virginem permansisse, putatque hunc illum fuisse, qui, relicta sindone, vixit tempore passionis Christi aufugit: idcirco id opinatus, quod S. Jacobum lineam sindonem semper indere solitum constat. Tradit insuper eum nudis pedibus incedere consuevisse.

Quinto, S. Jacobus fuit post S. Petrum Ecclesiæ et fidel columnæ, uti eum nuncupat S. Paulus, Galat. II, 9, ubi quoque asserit se eum eodem contulisse suum Evangelium, et in vacuum currere, inquit, ut occurrerem. Unde Petrus e carcere per Angelum liberatus, illico hujus rei nuntium misit ad Jacobum, Act. XII, 17. Hinc et Judas scribit et gloriatur se fratrem Jacobi; et mater ejus, etiamsi plures habuerit filios, eosque

Apostolos, a digniori tamen vocatur mater Jacobi, Marc. XVI, 1.

Sexto, S. Jacobus fuit proprius Judæorum pastor et patronus. Unde ut eos sibi conciliaret, et ad Christum traduceret, servavit legem Moysi, licet jam mortuum, sed necdum mortiferam, quin et S. Paulo eandem servandi auctor fuit, ut eum suis Judæis acceptum faceret et conciliaret, itaque saluti Pauli, communicque paci et concordie consulere, Act. XXI, 18.

Septimo, Clemens Alexandrinus, lib. VII Hypotypos, et ex eo Eusebius, lib. II Hist., cap. I, tradunt Christum post Ascensionem suam, singularum quamdam cognitionem impertisse Jacobo Justo, Joanni et Petro, quam deinde illi cæteris Apostolis communicarint, hi 70 discipulis. Unde Rabanus, lib. De Universo, cap. V, ait Jacobum hæc Epistola legentibus immensam scientiæ claritatem infundere: ea enim complectitur omnem Christianæ doctrine et vite perfectionem.

Octavo, S. Jacobus erat vite adeo sublimis et exemplaris, ut videretur esse speculum et imago cœli vitæque cœlestis, quam agunt Angeli et Sancti in Paradiso. Hinc perditus et pernox in oratione cum Deo et Angelis versabatur. Hinc et Christi vultus moresque in eo quasi in vivo antitypo resplendebant. Quocirca fideles post Christi in cœlum ascensum, e variis provinciis certatim Hierosolymam peregrabant S. Jacobi videndi causa, ut in eo viderent et intuerentur Christum, ob miram quam eum eo habebat per omnia similitudinem. Ita S. Ignatius, epist. ad S. Joan. Evangelist., lib. I, vult quisque est auctor: nam multi docti censent non esse S. Ignatii, scribit se cogitare peregrare Hierosolymam, ut videat S. Jacobum quasi vivam Christi effigiem. Hinc etiam Judas Christum profertur Judæis, eis oculi signum dedit, ut eo Christum agnoscerent, ne pro eo Jacobum Christi simillimum comprehenderent. Vere Plato in Theæto: a Deo, ait, nihil est similius, quam cum ex hominibus aliquis justissimus est. In hoc enim vera hominis præstantia versatur.

Nono, tradunt multi veterum S. Jacobo concessum fuisse ingredi in Sancta sanctorum, quod ex lege Dei, Levit. XVI, 2, Hebr. IX, 7, soli Pontifici licet, idque semel tantum in anno, nimirum in festo Expiationis. Id S. Jacobo concessum tradunt S. Hieronymus in Catalog. Script. Berles., in Jacobo; S. Epiphanius, hæresi 29; Eusebius, lib. II Hist., cap. XXII vel XXIII; Hegesippus, lib. V, et ex his Nicephorus, Abdias et alii. Hoc multis viris doctis videtur incredibile, tum quia Judæi erant sue legis et rituum observantissimi, tum quia iidem summi erant Christi et Christianorum hæretes. Sed tanta est Patrum quos jam citavi, fides et auctoritas, ut ei refragari non liceat. Quod ergo Temperamento res eget, suæ ætate potest, si dicamus, non passim et communiter id S. Jacobo fuisse præmissum, sed raris duntaxat casibus, ut si v. g. fulmen incidisset in Sancta sanctorum;

si casu Cherubim, propitiatorium vel arca corruisset; si quis locum sanctum violasset: sicut enim Pilatus statuum Caesaris in urbe, et forte in templo collocavit, teste Josepho, lib. II *De Bello*, cap. viii, sic forte et praeses vel miles aliquis Romanus, ut gratificaretur Caio Caligulae Imperatori (qui Judaeis infensus erat, ab eisque, aequae ac ceteris gentibus, volebat adorari ut Deus, ideoque sui imaginem collocari jussit in templo Hierosolymitano, ut patet ex Philone legato ad Catum), statuum ejus collocavit in Sancto sanctorum, etc. Tunc enim ut illud violatum vel mutilatum purgaret et instauraret, aut incendii et ruinae periculo eriperent, necesse erat eo immulti virum eminentis dignitatis, sanctitatis et sapientiae, qui id praestaret, aut quid facto opus renuntiaret. Jacobo autem nemo erat dignior, nemo sapientior, nemo sanctior. Adde quod ipse proprius erat Episcopus et Pontifex Hierosolymae, et ut talis colebatur non solum a Christianis, sed etiam a Judaeis, qui eum ob lenitatem, sanctitatem, charitatem, etc., amabant et reverebantur ut parentem; praesertim quia ipse Judaeorum et Judaismi erat observans et tutor, uti paulo ante dixi. Imo longe preferrebant eum suo Pontifici Anano et similibus, qui vel intrusi erant a Romanis, vel simoniae pecunia emerant pontificatum, vel illum avare, impure et indigne administrabant. Denique S. Jacobus, ob abstinentiam, orationem et zelum, non tam videbatur esse homo quam angelus, cui soli jure deberi aditum in Sancta sanctorum censebant Judaei. Atque hinc nonnulli, ut Salmeron hic, opinantur hanc visus causam martyrii S. Jacobi, nimirum quod Ananus Pontifex non ferens pontificatus socium et emulum S. Jacobum, dolensque eum sibi a populo anteferri, eum quasi Judaeis eversorem et Christi ac Christianismi praeconeum citari, et apud suos legis Mosaicae zelotus reum capitis egerit. Confirmat haec omnia testimonium Josephi, qui eversionem Hierosolymae factam a Tito adscribit credi S. Jacobi, lib. XX *Antiquit.*, cap. xvi, uti eadem eandem adscribit S. Hieronymus in *Jacobo*, Eusebius, *ib.* II *Histor.*, cap. xxi; Origenes, lib. I *Contra Celsum*; Isidorus, lib. *De vita et morte Sanctorum*, cap. lxxxix. Ex quibus facile colligas, quanta S. Jacobi fuerit sanctitas, aequae ac sanctitatis et dignitatis opinio apud Judaeos. Tanta est virtus, tanta vis sanctitatis, quae amicit amicos pariter, et inimicos.

Sic S. Franciscus Xaverius sua sanctitate admirationi fuit Bonziis, licet Christi hostibus, ac etiamnum est infidelibus in India, qui eum Patrem sanctum vocant et invocant, ac saepe ejus intercessionem sanitatem, vitam aliasque gratias per miraculum a Deo nanciscuntur. Audi Tursellinum in ejus *Vita*, lib. II, cap. xi: «Vulgo, inquit, Magnus Pater vocabatur. Rex Travancoridis toto regno suo edixit, ut Magno Patri omnes obtemperarent, aequae ac sibi.» Idem, cap. ix, narrat *Brachmanas*, licet infideles, audita Francisci doc-

trina, eam amplexatos esse, illamque miris extulisse laudibus.

Sic et ejus discipulus Gaspar Barzaeus, ob sanctitatem quasi propheta vel angelus caelo lapsus cultus fuit a Saracenis juratis Christi inimicis. Nam et flexis in terram usque poplitibus illum salutabant, et manum ejus, quin et vestem ac pedum vestigia osculabantur. «Vocabant eum Zachariae filium, quasi alterum S. Joannem Baptistam, magnamque Christianorum Caciz: quin et nocte in tempesta, cum multis facibus in templum suum (Coranum vocant) magno comitatu induxerant, et ad summum usque deduxerunt, idque spectante et admirante tota civitate Armusensi. Et tamen etiam proposita morte, ne ex aliena secta quisquam ingrediatur, Mahometanis legibus est interdictum. Verum illi sic Mahometem explicabant, noluisse illum tam insignem virtute virum excludere,» ait Noster Trigautius in ejus *Vita*, lib. II, cap. xiv. Simili modo legem explicabant Judaei; noluisse illam S. Jacobum, tam eximia dignitatis et sanctitatis virum, ea comprehendere. «Nam propter summum sapientiae et pietatis studium, quod in vita assidue excoluerat, ab omnibus justissimum putabatur,» ait Eusebius, lib. II *Histor.*, cap. xxii. Unde et populus fimbriam vestimenti ejus certatim cupiebat attingere, ait S. Hieronymus. Quare quod S. Epiphanius, loco jam citato asserit, S. Jacobum fuisse sacerdotem legis veteris, ideoque admissum ad Sancta sanctorum, merito ab aliis omnibus rejicitur quasi falsum et quasi insufficiens. Solum enim Pontifex licebat ingredi in Sanctum sanctorum. Constat autem S. Jacobum non fuisse Pontificem Aaronicum. Denique opinantur nonnulli legem illam, *Levit.* xvi, 2, ut nemo ingrediatur Sanctum sanctorum nisi Pontifex semel in anno, limitandam esse ad ingressum solemnem, quo scilicet res divinas solemni sacrificiis faciendi erat in Sancto sanctorum: nam transacto illo tempore liceisse iis qui in sanctitate erant insignes, qualis erat S. Jacobus, ingredi Sanctum sanctorum. Probat ex eo quod S. Evodius, successor S. Petri in cathedra Antiochena, apud Nicephorum, lib. II, cap. xxiii; Germanius Constantinopolitanus Patriarcha, et Georgius Nicomediae, orat. *De oblat. Mariae*, ac Andreas Cretensis, *De dormitione Deiparae*, asserant B. Virginem praesentatam in templo, habitasse in adytis et in Sancto sanctorum. Ita censet noster Christophorus a Castro in *Hist. Deiparae*, cap. ii. Verum lex illa, *Levit.* xvi, 2, non videtur hanc limitationem pati, ut graviter docet ibidem Abulensis; nec caeterae virgines, inter quas debet B. Virgo, habitaverunt in Sancto sanctorum, sed in atrio ad ostium tabernaculi, ut dicitur *Exod.* xxxviii, 8, et I *Reg.* ii, 22.

Decimo, S. Jacobus primus Missae sacrificium solemniter celebravit, ut indicat sexta Synodus *De consecr.*, dist. I, cap. *Jacobus*, ejusque celebrandi formam et ritum praescripsit. Exat etiamnum

Missae S. Jacobi, quam non apocryphi ejuspiam, sed ipse S. Jacobi esse, patet tum ex sensu et consensu Doctorum et fidelium in Concilio Trullensi, tum ex Proclo, Archiepiscopo Constantinopolitano in Concilio Ephesino, qui *catechesi* 5 orationes mystagogicas habet acceptas ex Missa S. Jacobi: ut illud, quod sacerdos alta voce diceret, *Sursum corda*; et quo de immensa gloria Dei praefari soleat ante sacra mysteria; quod idem diceret: *Orate pro vivis et defunctis*; quod Diaconus ante sumptionem divinorum mysteriorum inclamarat: *Osculamini invicem in osculo sancto*, atque ea accepturis intonet: *Sancta sanctis*, populus vero responderet: *Unus est sanctus*; quod cantores inter sumptionem S. Eucharistiae illud *Ps.* xxxiii concinerent: *Gustate et videte, quoniam suavis est Dominus*; et plura hujusmodi. Vide Sixtum Senensium, lib. I *Bibl.*, in *Jacobo*, et Claudium Sainetes, praef. vi in *Liturgiis*, cap. viii. Hinc et S. Ignatius, epist. ad *Heronem*, ait S. Stephanum fuisse Diaconum S. Jacobi, eique ministrasse. Idem Ignatius, epist. 5 ad *Trallianos*: «Quid vero, inquit, Diaconi, nisi imitatores angelicarum virtutum? qui purum et inculpatum ministerium illis (sacerdotibus) exhibent, ut S. Stephanus B. Jacobo, Timotheus et Linus Paulo, Anacletus et Clemens Petro. Qui igitur his non obedit, atheus prorsus et impius est. Porro S. Stephanus servivit S. Jacobo, antequam ipse crearetur Episcopus Hierosolymae. Nam creatus est postridie necis S. Stephani, puta die 27 decemb., ut superius dixi ex Beda. Olim extabat, et etiamnum extat Evangelium titulo S. Jacobi, sed supposititium: fuit enim pseudo-evangelium. Ita Baronius.

Undecimo, S. Jacobus interfuit primo Concilio Hierosolymitano, primusque post S. Petrum, utpote Hierosolymae Episcopus, sententiam dixit, nimirum Christianos non obligari lege et legalibus Mosis, *Act.* xv, 13. Unde ad Episcopalis dignitatis ornamentum, S. Jacobus in capite gestavit lamineam auream, quasi insigne tam Pontificatus, quam regni Christi, instar Melchisedech, «ita ut regnum David una cum Pontificatu transulerit, ac largitus sit servis suis, id est, Pontificibus Catholicae Ecclesiae,» inquit S. Epiphanius, *haeresi* 29 et 78, ac Hieronymus in *Jacobo*, et ad *Galat.* ii. Pontifex enim Aaronicus cum cidari, sive tiara quam portabat in capite, ei alligatam lamineam auream gestabat in fronte, cui inscriptum erat *Sanctum Dominum*, ut significaretur eum esse Pontificem Dei summi et sanctissimum. Sic et S. Joannem Apostolum gestasse lamineam auream instar coronae, tradit Polyerates apud Eusebium, lib. V *Histor.*, cap. xxiii. Eandem gestasse caeteros Apostolos, indeque aunc Episcopos gestare mitram pretiosam, eo quod regali fungantur sacerdotio, tanquam Christi reges et sacerdotes, censet Cardinalis Baronius, anno Christi 34, p. 263. Unde Eusebius, lib. X *Histor.*, cap. iv, ita Epi-

scopos compellat: «Amici Dei et sacerdotes, qui saepe potere celestibus gloriae corona, et divino chrismate, denique sacerdotali Sancti Spiritus stola decorati estis.» Tradit Eusebius, lib. VII *Histor.*, cap. xiv, eadem S. Jacobi ad sua usque tempora religiose asservatam. «Quam, inquit, Episcopi, qui illic ordines successerunt, permagni estimant.» Unde liquet, Christianos eam extulisse Hierosolyma ante obsidionem Titi: alioqui enim cum caeteris in ea conflagrasset, inquit Baronius, anno Christi 68, cap. li.

Duodecimo, S. Jacobus pro Christo gloriosum obivit martyrium. Epiphanius, *haeresi* 78, tradit S. Jacobum ad decessit, postquam exatam, et occubuisse anno etatis 96, vix. Ascensionem Christi 24. Sed alii passim tradunt eum occisum anno Neronis 7, qui fuit a Nativitate Christi 63, a Passione et Ascensione 29, ac consequenter totidem, puta 29 annis, eum praefuisse Ecclesiae Hierosolymitano. Vix etiam credibile videtur, eum occisum anno etatis 96. Sic enim cum a Christo vocatus est ad apostolatam, fuisset pene septuagenarius. Quis credat tam senem electum ad labores Apostolicos, praesertim cum caeteri Apostoli a Christo electi fuerint juvenes?

Porro vitam, mortem et martyrium ejus graviter et graphicè describit et enarrat ex Clemente Alexandrino et Hegesipio Eusebius, lib. II *Histor.*, cap. xxii: «Jacobus, inquit, ab utero matris suae sanctus fuit, vinum et siccum non bibit, animalium carnisque se abstulit, novacula caput ejus nunquam rasum fuit, neque corpus eum perunctum aut balneis lotum. Huic uni licebat in Sancta sanctorum ingredi; vestibus enim utebatur non laneis, sed linteis duntaxat. In templum solas intrare solitus est, atque ibi, genibus humi positus, pro populi peccatis veniam postulare: cujus genua, quod tam assidue tum ad Deum auguste sanctorum adorandum, tum ad veniam precibus populo exposcendam proceunibat, camelis instar tuberculis contractis obstruerunt. Qui propter singularem justitiam praedantur, Justi et Oblivii (quod Latine *populi praesidium* dici potest, et *justitia*) nomen, sicut Prophetae de eo memorant, invenit. Quibusdam igitur ex septem secretarum factoribus in populo sparsarum, et a me in Historia ante declaratarum, ab eo sciscitantibus, quodnam esset ostium Jesu? Respondit, Jesum esse Salvatorem. Ex quo numero nonnulli crederent quod quod Jesus esset Christus. Sectae autem supradictae neque carnem resurrectionem ore, neque ulium venturum, qui cuique sit pro his, quae recte ante secus gesserit in vita, mercedem redditurus, omnino crederent. Verum quotquot crederentur, Jacobi predicatione et hortatu crederent. Ergo cum plerique etiam ex principibus viris idem essent amplexati, nonnulli ex Scribis, Pharisaeis et reliquis Judaeis tumultuari atque adeo vociferari coeperunt, quod universus fere populus Jesum existimabat verum esse Christum. Qui etiam ad

Jacobum perfecti, sic enim compellarunt: Te obnix oramus, ut quoniam populus fide in Jesum, perinde ac si vere esset Christus, collata, in gravem errorem delapsus est, cum ab hac opinione avoces; atque ut omnes etiam, qui hodie ad festum diem Paschatis celebrandum convenerunt, de Jesu recta vereque erudias, te etiam atque etiam obtestamur: tibi enim omnes fidem adhibemus, nec nos solum, sed tota etiam multitudo perhibet testimonium, quod justus sis, quodque personam non respicias. Persuadeas igitur populo de Jesu, ne erret: etenim et universus populus, et nos omnes tibi credimus. Ideo statue te ipsum super pinnam templi, ut de superiori loco cunctis perspicuus sis, atque adeo tua verba a tota multitudine facili et sine impedimento audiantur. Propter festum namque Paschatis non solum omnes Judaeorum tribus, sed multi etiam ex Gentibus convenerunt. Proinde Scribae et Pharisei, quos supra posuimus, Jacobo supra pinnam templi collocato, ceperunt exclamare et dicere: O Juste, cui merito omnes debemus fidem adungere, quoniam populus Jesum crucifixum imitando aberravit, tu ideo nobis commonstra, quod sit ostium Jesu crucifixi. Qui clara voce sic respondit: Quid me interrogatis de Jesu filio hominis? Ipse sedet in caelo a dextris magnae virtutis et potentiae Dei, et in nubibus caeli venturus est. » Haec expressa et publica Christi professio causa fuit ejus martyrii, quod proinde evidens fuit et illustre. Subdit enim Eusebius: « Atque cum multi plane essent persuasi, et ob Jacobi testimonium Deum laudibus in caelum ferrent, dicebantque Hosanna filio David: Scribae et Pharisei de integro ceperunt primum ita inter se colloqui: Male certe et infelicitate ceccidit, ut istud testimonium nostra opera Jesu tribueretur. At conscensis gradibus illum dejiciamus precipitem, ut homines inde perterrefacti, nullam fidem ejus doctrinae adhibeant. Deinde clamare ac dicere: O justus etiam erravit. In quo eloquia sacra apud Sapientiam scripta plane expleta fuere: Tollamus e medio justum, quoniam nullus molestus est et incommodo. Quocirca fructus operum suorum comedent. Tandem ergo adolentes Justum precipitem dederunt, dixeruntque ipsi inter se, Jacobum Justum obruere oportere lapidibus. Et quoniam dejectus in praecipit non statim mortem obiit, sed vultu sursum sublato genibusque flexis dixit: Obsecro, Domine Pater, da illis veniam, nesciunt enim quid faciunt; ceperunt saxa in eum conjicere, cumque lapidibus illum obruere pergerent, unus ex sacerdotibus, ex filiis Rechab, filii Rechabim, qui sunt Jeremie testimonio commendati,

voce emissa contentius dixit: Quid agitis? Justus pro vobis Deum deprecatur. » Hominem vero qui haec dixit, fuisse Simeonem ejus nepotem ex sorore, filium Cleophae, tradit Epiphanius.

Prosequitur Eusebius: « Attamen unus ex illis, qui fullo erat, arrepto vecte, quo vestes solebat premere, in caput Justo impexit; ita vitam beato et felici martyrii cruciati affectus afflictusque amisit. In quo loco prope templum, ubi columella ejus nomine inscripta adhuc manet, corpus tumulo mandatum est. Iste Jacobus tum Judaeis, tum Graecis charus et incorruptus aut testis, Jesum vere fuisse Christum. Non multo post Vespasianus Judaeam obsedit. Judaeosque redegit in servitatem. Haec Clementis Historiae mire contententia Hegesippus uberius plenusque explicavit. » Hinc usque Eusebius de neco Jacobi ex dictis auctoribus.

Quod vero ad sepulcrum ejus spectat, haec addit Hieronymus: « Ejus sepultura titulum usque ad obsidionem TITI, et ultimam Hadriani, notissimum habuit. Quidam e nostris in monte Oliveti eum putarunt conditum; sed falsa eorum opinio est. » Addit S. Hieronymus in *Jacobo*, ex Evangelio secundum Hebraeos: « Dominus, inquit, cum dedisset sindonem servo sacerdotis, ivit ad Jacobum et apparuit ei. Juraverat enim Jacobus, se non comesturum panem ab illa hora, qua biberat calicem Domini, donec videret eum resurgentem a mortuis. Rursusque post paululum: Afferte, ait Dominus, mensam et panem; statimque additur: Tulit panem, et benedixit, et fregit, et dedit Jacobo Justo, et dixit ei: Frater mi, comede panem tum, quia resurrexit Filius hominis a dormientibus. » Quin et Adrichomius ex Bredembachio, Saligniaci, et aliis in *Descriptione Hierosolymae*, numer. 210, describit antrum, in quo jejuniis triduo Dominicae passionis delituit Jacobus, additque: « Ideoque Dominus etiam ei post resurrectionem suam seorsim hic apparuit. In cuius honorem Christiani isto loco postmodum ecclesiam erexerunt. » Sed hoc juramentum et jejuniium Jacobi respicit S. Augustinus, lib. III de *Consensu Evangelii*, cap. xxv, et alii, hac ratione, quod apparitio Christi facta Jacobo, de qua Apostolus I *Corinth.* xv, 7, contigerit post apparitionem factam quingentis fratribus. Post illam enim subdit Paulus: « Deinde visus est Jacobo. » Illa autem apparitio Christi facta quingentis fratribus, contigit diu post resurrectionem, quousque Jacobi jejuniium naturaliter extendi non potuit: nisi dicas deinde numerum significare, non ordinem apparitionum; sic ut idem sit quod *insuper, praeterea, q. d.* Christus apparuit quingentis fratribus, insuper et soli Jacobo.

CAPUT PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Tereti epistolarum more, varia et disparata de variis virtutibus dat partim montia, partim precepta.

Primo, vers. 1 usque ad vers. 12, docet quidendum esse in tentatione, eo quod illius patientia opus perfectum habeat, postulandam esse a Deo sapientiam certa spe et fide: humiles et pauperes gloriam debere in sui exaltatione futura, divites vero et superbos confundi in humilitione, qua eos mox excipiet. Secundo, vers. 12 usque ad 19, docet, beatum esse qui suffert tentationem; tentationem vero non esse a Deo: sed omne donum et bonum ab eo, quasi a Patre luminum descendere. Tertio, vers. 19 usque ad 22, docet frenandam esse linguam, iram et immunditiam. Quarto, vers. 22 usque ad finem, docet justificari factores verbi, non auditores tantum. Religionem enim veram esse, visitare pupillos et viduas in tribulatione eorum, et immaculatam se custodire ab hoc saeculo.

1. Jacobus Dei et Domini nostri Jesu Christi servus, duodecim tribubus, quae sunt in dispersione, salutem. 2. Omne gaudium existimate, fratres mei, cum in tentationes varias incideritis: 3. scientes quod probatio fidei vestrae patientiam operatur. 4. Patientia autem opus perfectum habet; ut sitis perfecti et integri, in nullo deficientes. 5. Si quis autem vestrum indiget sapientia, postulet a Deo, qui dat omnibus affluenter, et non impropriet: et dabitur ei. 6. Postulet autem in fide nihil haesitans: qui enim haesitat, similis est fluctui maris, qui a vento movetur et circumfertur. 7. Non ergo astimet homo ille quod accipiat aliquid a Domino. 8. Vir duplex animo, inconstans est in omnibus viis suis. 9. Glorietur autem frater humilis in exaltatione sua; 10. dives autem in humilitate sua, quoniam sicut flos foeni transibit. 11. Exortus est enim sol cum ardore, et arefecit fenum, et flos ejus decidit, et decore vultus ejus deperit: ita et dives in itineribus suis marcescit. 12. Beatus vir, qui suffert tentationem: quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitae, quam repromisit Deus diligentibus se. 13. Nemo cum tentatur, dicat, quoniam a Deo tentatur: Deus enim intentator malorum est: ipse autem neminem tentat. 14. Unusquisque vero tentatur a concupiscentia sua abstractus, et illectus. 15. Deinde concupiscentia cum conceperit, parit peccatum; peccatum vero cum consummatum fuerit, generat mortem. 16. Nolite itaque errare, fratres mei dilectissimi. 17. Omne datum optimum, et omne donum perfectum, desureum est, descendens a Patre luminum, apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio. 18. Voluntarie enim genuit nos verbo veritatis, ut simus initium aliquod creaturae ejus. 19. Scitis, fratres mei dilectissimi. Sit autem omnis homo velox ad audiendum, tardus autem ad loquendum, et tardus ad iram. 20. Ira enim viri, justitiam Dei non operatur. 21. Propter quod abicientes omnem immunditiam et abundantiam malitiae, in mansuetudine suscipite insitum verbum, quod potest salvare animas vestras. 22. Estote autem factores verbi, et non auditores tantum, fallentes vosmetipsos. 23. Quia si quis auditor est verbi, et non factor, hic comparabitur viro consideranti vultum nativitatis suae in speculo. 24. Consideravit enim se, et abiit, et statim oblitus est qualis fuerit. 25. Qui autem perspexerit in legem perfectam libertatis, et permanserit in ea, non auditor obliviosus factus, sed factor operis: hic beatus in facto suo erit. 26. Si quis autem putat se religiosum esse, non refrenans linguam suam, sed seducens cor suum, hujus vana est religio. 27. Religio munda et immaculata apud Deum et Patrem